

Arrest

nr. 290 433 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 21 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 augustus 2019, diende op 9 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekers vingerafdrukken werden op 20 februari 2018 in Frankrijk afgenomen (Eurodac).

1.3. Op 23 januari 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten daar Frankrijk verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.4. Op 21 oktober 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 24 oktober 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/10/2019
Overdracht CGVS: 18/01/2021

U werd op 11 februari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), van 08u50 tot 13u10. U werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Oromo machtig is. Uw advocaat, meester Habiyambere Eugène loco meester Massin Eric, was aanwezig gedurende het gehele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Ethiopisch staatsburger te zijn geboren in het dorp Jayate, gelegen in de zone Tulluk Araro van het district Golocha in de provincie Arsi, gelegen in de Oromia. U bent van Oromo origine. U ging studeren in de nabijgelegen provincie West Hararge, meer bepaald in de stad Micheta. Naast uw onderwijs zorgde u voor het vee van de familie. Uw vader was een overheidsfunctionaris. Hij was administrator van de kebele en speelde informatie door van de kebele naar het district. In 2004 (Ethiopische kalender, 2011 Gregoriaanse kalender) zijn uw ouders gescheiden omdat uw moeder zich niet langer kon vinden in de job van uw vader. U verbleef bij uw grootvader aan moederszijde. Nadat uw ouders gescheiden zijn stuurde uw vader verschillende keren milities naar het huis van uw grootvader met de beschuldiging dat jullie tegen de overheid waren en wapens in huis hadden. Ze deden een huiszoeking maar konden nooit enig bezwarend materiaal vinden. Uw vader wou dat u lid werd van de Oromopolitie maar u weigerde dit. Omwille van de daden van uw vader werd u eveneens scheef bekeken in de lokale gemeenschap. In 2007 (Ethiopische kalender, 2013 in de Gregoriaanse kalender) diende u onder dwang voor de rechtbank te getuigen dat uw grootvader de belasting op zijn gronden niet had betaald zodat uw vader deze gronden kon innemen. Uiteindelijk, in 2008 (Ethiopische kalender, 2014 in de Gregoriaanse kalender) besloot u een demonstratie te organiseren tegen het Masterplan waarbij de regio van Addis Abeba zou worden uitgebreid. U mobiliseerde daarbij uw klasgenoten. U werd daarbij gearresteerd en bij uw vader gebracht. Uw vader bedreigde u dat indien hij merkte dat u nog aan enige politieke activiteiten deelnam, hij u zou doden. Omwille van deze activiteiten werd u eveneens geschorst op school. Daarnaast trachtte u eveneens het land van uw grootvader te verdedigen tegenover uw vader, die dit land had ingenomen. Uw vader was hier heel kwaad om en beschuldigde u valselyk ene Burtese Abeye gedood te hebben. Ook de zonen van de broer van uw vader bedreigden u om deze reden. U werd door hen geslagen. Uit vrees voor wat uw vader u zou kunnen aandoen raadde uw moeder u aan om het land te verlaten. U verliet het land eind 2008 (Ethiopische kalender, 2014 in de Gregoriaanse kalender). U ging per auto via Soedan en Egypte naar Libië. In november 2017 ging u per boot van Libië naar Italië om vervolgens verder te reizen naar Frankrijk. In 2018 diende u er een verzoek tot internationale bescherming in. U kreeg er in 2019 een negatieve beslissing. U besloot daarop in juli 2019 per auto naar België te reizen. Op 09 oktober 2019 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in. Gedurende uw verblijf in België verklaart u vier keer deelgenomen te hebben aan protesten tegen de Ethiopische overheid.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u verschillende opleidingsattesten van in België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen vervolgd te worden door uw vader omdat u hem niet steunt bij zijn activiteiten. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat dit een vrees voor vervolging zou inhouden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk van aard zijn. U verklaart dat u in conflict leefde met uw vader aangezien u niet akkoord was met zijn handelwijze en met het feit dat hij de velden van uw grootvader had ingenomen (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.17-18). Doorheen uw relaas verwijst u enkel en alleen naar problemen met uw vader en zijn familie. U bevestigt dat uw problemen vooral met uw vader te maken hebben (NPO p.23). Nergens in uw relaas haalt u problemen aan met enige andere personen of overheidsinstellingen. Op basis van uw verklaringen kan niet geconcludeerd worden dat de onenigheid die u kent met uw vader verdere gevolgen zal hebben dan op het interpersoonlijke niveau. Ook waar u verklaart door uw vader onterecht beschuldigd te zullen worden van moord (NPO p.15) overstijgt dit het gemeenrechtelijke niet. U weet niet voldoende concreet aan te tonen dat dit het gemeenrechtelijke niveau zou overtreffen. Bovendien legt u geen enkel concreet element neer dat de positie die uw vader inneemt en de invloed die hiermee gepaard zou gaan, kan aantonen. U weet niet aan te tonen om welke reden u niet in staat zou zijn uw onschuld aan te tonen. De gevolgen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen dan ook niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.

Waar u een politieke twist geeft aan de door u aangehaalde problemen door te verwijzen naar het feit dat uw vader een overheidsfunctionaris was en gezag had over enige milities in de regio, overtreft ook dit het interpersoonlijke niveau niet. U haalt vooreerst geen enkel probleem aan met enige anderen dan de aanhangers van uw vader, die lid is van de Oromo Democratic Party (NPO p.15). Nergens verklaart u met ook maar iemand betrokken bij de overheid problemen te hebben gekend. Voorts heeft u zelf een uiterst beperkt politiek profiel. U verklaart geen politicus te zijn (NPO p.6). U bent lid noch sympathisant van enige politieke partij of beweging (NPO p.14). Ook anderen in uw familie waren niet politiek actief of lid van enige organisatie. Uw vader is de enige met enige politieke achtergrond (NPO p.15). Ook nu, eens in België, zou u niet de wil hebben zich politiek te engageren (NPO p.22). Zodoende beschikt u niet over een politiek profiel wat tot vervolging zou kunnen leiden bij een terugkeer naar Ethiopië.

Waar u gevolgen aanhaalt omwille van het feit dat u een demonstratie zou hebben georganiseerd kadert u ook dit louter in de twist die u kent met uw vader en komt uit uw verklaringen niet naar voren dat u om die reden vervolging dient te vrezen bij terugkeer. U verklaarde dat u één manifestatie organiseerde – meer bepaald bestond dit erin dat u uw klasgenoten opriep zich te verzetten, alsook andere leerlingen van de achtste negende graad, en dat u een brief schreef die verspreid werd onder de leerlingen, om de mensen op te roepen op te komen tegen zaken die de overheid tegen huw wil deed (NPO p. 21). Wanneer u wordt gevraagd of het feit dat u aan dergelijke manifestaties deelnam ook los van uw vader enige gevolgen zou kunnen veroorzaken bij een terugkeer verwijst u enkel nog naar de milities, eveneens aangestuurd door uw vader (NPO p.19). U haalt daarbij spontaan geen gevolgen aan omwille van het feit dat u een betoging zou helpen organiseren hebben. U haalt geen andere problemen aan waardoor u besloot het land te verlaten buiten het conflict met uw vader, u verwijst daarbij niet naar deze politieke activiteiten (NPO p.20). Ook wanneer u wordt gevraagd hoe het zou verlopen bij een terugkeer naar Ethiopië verwijst u enkel naar het feit dat uw vader u beschuldigde iemand gedood te hebben (NPO p.20). Zodoende op geen enkele manier enige gevolgen aanhalend van het feit dat u betrokken zou zijn geweest bij enige manifestaties. Voorts verklaart u dat ongeveer 200 manifestanten deelnamen aan de manifestatie waaraan ook u deelnam en dat deze vreedzaam is verlopen (NPO p.21). Zodoende kan niet worden aangenomen dat u omwille van uw deelname aan deze manifestatie de aandacht zou hebben getrokken van de Ethiopische autoriteiten. Waar u verklaart gedurende deze manifestatie te zijn gearresteerd blijft het uiterst weinig aannemelijk dat u om deze reden nog verdere vervolging zou dienen te vrezen. Het is hierbij niet alleen opmerkelijk dat u deze arrestatie niet eerder vermeldde, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch gedurende uw procedure in Frankrijk; het wekt eveneens de verbazing dat u deze arrestatie niet spontaan vermeldt wanneer het verloop van deze manifestatie wordt besproken. Wanneer u wordt gevraagd hoe deze manifestatie verliep geeft u aan dat het goed en vredevol is verlopen (NPO p.21), zonder hierbij enige arrestaties te vermelden. Het is pas wanneer de protection officer later in het persoonlijk onderhoud op eigen initiatief polst naar de omstandigheden van de arrestatie die u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud vermeldde dat u verwijst naar het feit dat u na deze manifestatie samen met enige anderen kort werd aangehouden (NPO p.25).

Dit zorgt er voor dat zowel aan deze arrestatie op zich als aan het feit dat u in de kijker zou lopen van de Ethiopische autoriteiten weinig geloof kan worden gehecht.

Ook waar u verklaart vier keer aan een protestactie te hebben deelgenomen in België is dit onvoldoende om u internationale bescherming te verlenen. Uit uw verklaringen komt allerminst naar voren dat u hier een doorslaggevende rol in speelde of intensief betrokken bent bij enige oppositieactiviteiten in België. U verklaart louter aan deze vier demonstraties te hebben deelgenomen zonder dat u hierbij betrokken was bij enige bredere beweging of organisatie. U bent op geen enkele andere manier betrokken bij de Oromo-gemeenschap in België en verklaart geen enkele wil te hebben om verder politiek betrokken te geraken. U verklaart daarbij dat deze demonstraties niet groot waren en er enkel op gericht waren de problemen van Ethiopië te tonen aan de wereld en de Belgische overheid (NPO p.21-22). Hier kan dan ook niet uit worden afgeleid dat u omwille van deze deelname in de kijker zou lopen van de Ethiopische autoriteiten. U verklaart in een video van deze manifestaties te zien te zijn. Deze video zou verspreid te zijn geweest binnen de Ethiopische overheid. U verklaart om die reden voor de rechtbank te zullen moeten verschijnen bij een terugkeer (NPO p.23). Deze loutere verklaring, zonder dat u daar enige aanwijzing toe neerlegt, samen met uw uiterst beperkte politieke rol, is onvoldoende om aan te nemen dat u daadwerkelijk in het oog zou zijn gesprongen van de Ethiopische autoriteiten en vervolging dient te vrezen bij een terugkeer. U weet het feit dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw deelname allerminst te concretiseren. U verwijst enkel in algemene termen dat op tv werd verklaard dat deelnemers aan protesten in het buitenland voor de rechtbank moeten verschijnen. U weet daarbij echter niet of de specifieke video waar u in te zien zou zijn daadwerkelijk werd verspreid binnen de Ethiopische autoriteiten en of hier enige reacties op kwamen (NPO p.23). Op geen enkele manier weet u dan ook weer te geven hoe zij effectief op de hoogte zouden kunnen zijn van uw activiteiten of op welke manier dit tot vervolging zou leiden bij een terugkeer naar Ethiopië. Zelfs op sociale media verklaart u geen politieke pagina's te volgen (NPO p.22), zodat niet wordt ingezien hoe u als een politieke speler zou worden geïdentificeerd bij een terugkeer naar Ethiopië.

Daarenboven wordt uw geloofwaardigheid ondergraven door het feit dat u niet van bij aanvang van uw vraag naar bescherming alle elementen ter sprak bracht die u ervan weerhouden naar Ethiopië terug te keren. Zo vermeldde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat u kortstondig werd gearresteerd en een demonstratie heeft georganiseerd. Ook gedurende uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk haalde u deze elementen niet aan. Daar verwees u enkel naar familiale problemen met uw vader zonder daarbij zijn politieke invloed of het geschil over de velden te vermelden. U slaagt er niet in een voldoende verschoning aan te halen om deze omissies te vergoelijken. Hoewel u van bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangeeft deze elementen niet vermeld te hebben blijft het opmerkelijk dat u verklaart deze niet als iets belangrijks te hebben beschouwd en dat u deze bestempelt als details (NPO p.3 en p.5). Deze elementen kunnen dan ook opnieuw bezwaarlijk aan de grondslag hebben gelegen van uw vertrek uit Ethiopië. U verklaart daarnaast in Frankrijk geen politieke problemen te hebben aangehaald uit vrees voor een repatriëring, aangezien de eerste minister van Ethiopië er net op bezoek was (NPO p.5). Het blijft echter opmerkelijk dat u in Frankrijk een ander verhaal ophing dan voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde er dat uw ouders reeds voor uw geboorte zijn gescheiden terwijl u voor de Belgische asielinstanties beweert dat zij pas in 2004 (Ethiopische kalender, 2011 Gregoriaanse kalender) zijn gescheiden en dat dan pas de onenigheid met uw vader is ontstaan. Evenmin brengt u in Frankrijk aan dat tussen u en de familie van uw vader een conflict over velden heerste. Dit betreft een wezenlijke inconsequentie binnen uw relaas waarvan u er niet in slaagt een verklaring voor te bieden. U verklaart dat in Frankrijk u geen politieke uitspraken wilde doen uit vrees gedeporteerd te worden aangezien de Ethiopische eerste minister er net op bezoek was (NPO p.24). De scheiding van uw ouders, die aan de grond ligt van uw problemen, kan echter bezwaarlijk als een politiek element worden beschouwd. Evenmin heeft u de problemen omtrent de velden van uw grootvader vermeld. Ook dit is geen politiek element maar valt te situeren binnen de familiale context, waardoor uw rechtvaardiging niet opgaat. Het gegeven dat u zich in een psychologisch stresserende situatie bevond (NPO p.24) is begrijpelijk maar kan onvoldoende rechtvaardigen de kern van uw relaas niet te hebben verduidelijkt de eerste keer dat u uw vrees voor vervolging uit de doeken kon doen. Deze vaststelling leidt er dan ook bijkomend toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan enige vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Ethiopië.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande beoordeling te wijzigen. U legt verschillende attesten neer van opleidingen die u volgde in België. Deze attesten brengen echter niets bij om uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst aan te tonen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 16 februari 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “ETHIOPIE. De veiligheidssituatie in Oromia” van 15 februari 2022, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie._de_veiligheidssituatie_in_omoria_20220215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)) blijkt dat de Oromo-bevolking met meer dan 35 miljoen de grootste etnische groep is in Ethiopië en voornamelijk in de regio Oromia woont. De hervormingen die premier Abiy Ahmed – de eerste Oromo-leider van het land - doorvoert na april 2018 faciliteren de terugkeer van het OLF (Oromo Liberation Front). Sinds hun terugkeer naar Ethiopië genieten de leden van het OLF een sterke steun in Oromia. De 1.300 strijders worden evenwel niet geïntegreerd in het leger maar mengen zich onder de Oromo-bevolking en beginnen aanvallen tegen lokale functionarissen, leger en politie alsook de burgerbevolking, voornamelijk van Amhara-etnie. Eind 2018 zenden de autoriteiten eenheden van de ENDF (Ethiopian National Defence Forces) naar de vier zones van Wollega, een jaar later installeren ze in Wollega en Guji militaire commandoposten. De commandoposten voeren een de facto noodtoestand in met een avondklok, een verbod op bijeenkomsten en (arbitraire) detenties zonder eerlijk proces. Ondertussen neemt de druk op (vermeende) aanhangers van het OLA (Oromo Liberation Army) en het OLF toe. In de loop van 2019 ontstaat verdeeldheid tussen premier Abiy Ahmed en veel van zijn Oromo bondgenoten, zowel binnen als buiten de regerende partij. Abiy staat ook binnen de Oromo-bevolking onder druk. De spanningen lopen aan het einde van 2019 verder op tussen de autoriteiten en de Oromo-nationalisten, die beweren dat de premier hun strijd voor meer autonomie en democratie ondermijnt, ook al waren het vooral demonstranten in Oromia die hem aan de macht brachten. Ze vermoeden dat Abiy plannen heeft om de etnisch-federalistische grondwet van Ethiopië te hervormen en daarmee de autonomie van de regio in gevaar te brengen. Deze teleurstelling vergroot met de creatie van de PP (Prosperity Party) in december 2019. De OLF en OFC (Oromo Federalist Congress) boycotten de verkiezingen van juni 2021 vanwege de detentie van politieke leiders en leden van beide partijen, het sluiten van partijkantoren en andere onregelmatigheden. De beladen politieke situatie in Oromia is een belangrijke factor die bijdraagt aan het toenemende geweld in de regio. In de nasleep van de verkiezingen die de PP een overweldigende overwinning opleverde in Oromia neemt de opstand van het OLA in de regio verder toe. Terwijl het geweld tussen de Ethiopische autoriteiten en het OLA escaleert, spelen ook historisch gewortelde spanningen steeds meer op tussen de twee grootste gemeenschappen van Ethiopië, de Oromo en de Amhara. Verscheidene bronnen geven aan dat er in de regio Oromia een aantal actieve hotspots van conflict zijn, meer bepaald in West-Oromia (de zones Horo Guduru, West-Wollega, Oost-Wollega, Kellam-Wolega, Horo GuduruWollega en West-Shewa), in Zuid-Oromia (de zones Oost-Guji, West-Guji en Borana) en in het oosten in de zone West-Hararge. Ook op de grens met de naburige regio's Benishangul-Gumuz en Amhara vinden regelmatig aanvallen plaats die levens eisen. Sinds eind 2020 is het OLA actief in zowat alle zones van Oromia.

Voor de periode van 1 januari tot 31 december 2021 registreert ACLED 286 incidenten en 1.924 dodelijke slachtoffers in Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 153 incidenten als battles (1.233 dodelijke slachtoffers), 4 als explosions/remote violence (6 dodelijke slachtoffers) en 129 als violence against civilians (685 dodelijke slachtoffers). Het aantal dodelijke slachtoffers dat ACLED registreert omvat zowel burgerdoden als veiligheidspersoneel en militieleden. De dynamiek van het politieke geweld bestaat uit twee hoofdtypen van geweld, namelijk gewapende treffens tussen regeringstroepen enerzijds en het OLA en hun splintergroeperingen anderzijds, én geweld tegen burgers, gepleegd door het OLA (slachtpartijen en moorden) en door veiligheidstroepen van de regionale en federale staat, waaronder de Oromia Special Forces (moorden, standrechtelijke executies, arbitraire detentie, plunderen en het platbranden van eigendommen). Daarnaast is er ook sprake van botsingen tussen etnische Oromo- en Amhara-milities en gemeenschappen.

IOM registreert in juni-juli 2021 4,17 miljoen ontheemden in Ethiopië. De organisatie noteert 497.267 IDP's in Oromia. Conflict is de belangrijkste reden van ontheemding in de regio. Het grootste aantal terugkerende IDP's in Ethiopië bevindt zich echter eveneens in de regio Oromia met een geschat totaal van 672.315 terugkerende IDP's (121.561 huishoudens).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio Oromia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U haalt hiertoe geen elementen aan. Wanneer u wordt gevraagd naar de gevolgen die u persoonlijk zou kunnen kennen omwille van de huidige veiligheidssituatie in Oromia weet u geen concrete elementen aan te halen. U verwijst opnieuw enkel en alleen naar het conflict met uw vader.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48 tot en met 48/7 alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 1 tot en met 4 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- De motiveringsplicht;
- De zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische toelichting en uiteenzetting van zijn vrees benadrukt verzoeker zijn Oromo-profiel. Hij werd beschuldigd door zijn vader dat hij – als Oromo – tegen de overheid was. Omwille van deze beschuldigingen werd zijn huis onderzocht door de politie. Hij werd ook door de Ethiopische autoriteiten gearresteerd omdat hij aan een demonstratie tegen de overheid had deelgenomen. Deze demonstratie werd ook door verzoeker georganiseerd.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker werd beschuldigd politieke overtuigingen te hebben hoewel hij deze politieke overtuigingen niet in werkelijkheid heeft is niet pertinent. Een politieke overtuiging kan worden toegeschreven.

Ook het feit dat verzoeker beschuldigd werd door zijn vader – een privépersoon – is niet relevant. Hij werd bezocht door de politie omwille van deze beschuldigingen, hetgeen deze problematiek buiten de interpersoonlijke sfeer brengt. Aangezien verzoeker etnisch Oromo is, werd hij door de autoriteiten onmiddellijk geïdentificeerd als tegen de regering. Hij is ook beschuldigd van moord dus vreest hij terecht wettelijke, administratieve, politieke of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd, of onevenredige of discriminerende vervolgingen of bestraffingen, en de ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst hierbij naar COI Focus *“Ethiopië. Veiligheidssituatie in Oromia”* van 15 februari 2022.

Voorts werd verzoeker gearresteerd door de politie tijdens een antiregeringsdemonstratie die door hem werd georganiseerd. Dit heeft niets te maken met de problemen tussen verzoeker en zijn vader, maar met de politieke overtuigingen van verzoeker en de repressie van zo'n overtuigingen door de Ethiopische autoriteiten.

Het is verder niet nodig actief lid van een politieke partij of beweging te zijn om te worden gearresteerd of beschuldigd van politieke activiteiten tegen de overheid (Duitse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Country of Origin Information Report Ethiopia”* van februari 2021; Human Rights Watch *“Ethiopia - Events of 2021”* van 2022).

Het is niet omdat de vervolgingsfeiten door een privépersoon veroorzaakt werden dat zulke feiten buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen.

Indien vervolgingsfeiten veroorzaakt worden door een privépersoon dient er te worden onderzocht of verzoeker op de doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming van zijn nationale autoriteiten kon rekenen, mits zij bereid en in staat zijn zulke bescherming te bieden.

Verzoeker, als Oromo, kan niet rekenen op de doeltreffende en niet-tijdelijk bescherming van zijn nationale autoriteiten. Als persoon beschuldigd van politiek verzet, zal verzoeker nooit kunnen rekenen op de bescherming van deze regering. Er dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker zelf het slachtoffer is geweest van de Ethiopische repressie tegen de Oromo.

Verzoeker verwijst naar landeninformatie: COI Focus *“Ethiopië. De veiligheidssituatie in Oromia”* van 15 februari 2022 en Human Rights Watch *“Ethiopia: Civilians in Western Oromia Left Unprotected”* van 31 augustus 2022.

Verzoeker benadrukt verder dat de politieke situatie sinds zijn vertrek in 2014 grondig is veranderd. De bestreden beslissing hield geen rekening met de verandering in het politieke en veiligheidslandschap in in Oromia. Verzoeker sprak over de angst die hij destijds had als gevolg van de organisatie van en zijn deelname aan de demonstratie. Het spreekt voor zich dat zijn betrokkenheid bij een dergelijke gebeurtenis hem momenteel in Ethiopië uiterst kwetsbaar maakt.

Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing zijn verklaringen miskent. Verzoeker had wel degelijk een vrees jegens de autoriteiten. De *protection officer* heeft niet duidelijk gevraagd of verzoeker momenteel vreesde voor vervolging door zijn autoriteiten in geval van terugkeer, wegens zijn deelname aan de door hem georganiseerde demonstratie, of wegens zijn politieke opvattingen in het algemeen. Het is duidelijk dat indien de vraag duidelijk aan verzoeker was gesteld, hij bevestigend zou hebben geantwoord, met name gelet op het conflict in Oromia en het lot van de tegenstanders van de Ethiopische regering.

Wat de arrestatie van verzoeker betreft, hoewel de bestreden beslissing verzoeker verwijt dat hij dit niet heeft vermeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud, moet worden opgemerkt dat verzoeker dit eerder in zijn persoonlijk onderhoud had vermeld. Bovendien, meende verzoeker logischerwijs dat hem werd gevraagd zich uit te spreken over het verloop van de demonstratie als zodanig, en niet over zijn arrestatie, aangezien hij dit reeds kenbaar had gemaakt.

Over het feit dat verzoeker van deze arrestatie geen melding maakte tijdens zijn asielprocedure in Frankrijk, heeft verzoeker reeds verklaard dat hij zich niet zeker voelde om over zijn politieke activiteiten te praten terwijl hij in Frankrijk was.

Enerzijds omdat een Ethiopische delegatie op dat moment een diplomatiek bezoek aan Frankrijk bracht. Verzoeker had niet het gevoel dat hij vrijuit kon spreken. Anderzijds omdat verzoeker emotioneel op zijn dieptepunt was vanwege de traumatische reis die hij had afgelegd. In België heeft verzoeker psychologische begeleiding en sociale en juridische bijstand gekregen. Hij beschikt nu ook over een sociaal netwerk. Hij is dus niet, zoals in Frankrijk, aan zijn lot overgelaten en uiterst angstig en wantrouwend tegenover de autoriteiten.

Wat hetzelfde argument betreft maar met betrekking tot het interview van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient er te worden opgemerkt dat verzoeker dit onmiddellijk heeft meegedeeld bij het Commissariaat-generaal. Later legde verzoeker uit dat hij niet wist dat deze elementen belangrijk waren in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker had vóór zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit een advocaat gezien. Hij was zich niet bewust van het belang van de politieke dimensie - die hij tot dan toe had verzwegen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat hij nooit de bedoeling heeft gehad dit motief voor de Belgische autoriteiten te verbergen. Het leek hem, gelet op de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken, gewoon geschikter om het politieke aspect van zijn vrees tijdens het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken. Aangezien dit is wat hij direct heeft gedaan, kan hem dit niet worden verweten. Van een verzoeker om internationale bescherming kan niet worden verwacht dat hij deskundig is in de procedure voor internationale bescherming. Dit is wat het Commissariaat-generaal in dit geval doet, aangezien het van mening is dat verzoeker had moeten weten dat hij vrij was om zich te uiten en dat hij zijn politieke vrees tijdens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan de orde had moeten stellen.

Aangaande zijn deelname aan demonstraties in België stelt verzoeker dat het duidelijk is dat hij "verwesterd" is en gewend is zijn mening vrij te uiten in België, bij terugkeer naar Oromia, waar oorlog woedt, zal hij zijn politieke mening niet voor zichzelf houden.

Met betrekking tot de vraag of verzoekers politieke acties in België door zijn nationale autoriteiten konden worden opgemerkt en hoe deze zouden worden uitgelegd, zij opgemerkt dat deze demonstraties in de media werden bekendgemaakt. Dit waren demonstraties in Brussel Schuman, met een klein aantal mensen (60 à 70), zodat de individuen gemakkelijk herkenbaar waren. Verzoeker was zichtbaar. De demonstraties werden opgenomen. In de media hebben de Ethiopische autoriteiten laten weten dat de betrokkenen zullen worden vervolgd. Er dient ook te worden opgemerkt dat er een Ethiopische ambassade te Brussel is die zich op 1,6 km van Brussel Schuman bevindt.

Voorts meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker benadrukt dat de COI Focus van 15 februari 2022 ageert over de periode november 2020 - december 2021 en aldus verouderd is.

Verzoeker licht theoretisch toe.

Verzoeker haalt een resem aan landeninformatie aan waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Oromia precair is (Critical Threats "*Africa File: Another Ethiopian Crisis May Overtake the Tigray Conflict*" van 20 April 2022; COI Focus "*Ethiopië. De veiligheidssituatie in Oromia*" van 15 februari 2022; Human Rights Watch "*Ethiopia - Events of 2021*"; OCHA "*Ethiopia: Access Snapshot, Oromia region (south-west) (As of 31 October 2022)*" van 9 november 2022; OCHA "*Ethiopia - Situation Report*" van 17 november 2022).

Verzoeker heeft een bijzonder profiel waarmee rekening moet worden gehouden. Hij heeft Ethiopië sinds eind 2014 verlaten. Hij beschikt dus over geen financiële middelen en geen sociaal netwerk meer in Oromia. Hij is Oromo en hij heeft bovenal een politiek profiel volgens de autoriteiten. Hij heeft een gruwelijke asielroute beleefd, dewelke niet betwist is. Dit zijn bijkomende kwetsbaarheidsfactoren waarmee rekening moet worden gehouden bij de analyse van het risico dat verbonden is aan het willekeurige geweld in de regio.

In het licht van het profiel van verzoeker moet een soortgelijke redenering worden gevolgd. Verzoeker toont aan dat hij specifiek wordt getroffen door factoren die eigen zijn aan zijn persoonlijke situatie en die het risico dat hij loopt door het willekeurige geweld in zijn regio van herkomst, de regio Oromia, vergroten.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bestreden beslissing merkt reeds terecht op dat de door verzoeker in België aangevoerde asielmotieven verschillen van hetgeen verzoeker verklaarde voor de Franse asielautoriteiten. De Raad sluit zich hierbij aan en merkt hierbij op dat verzoekers verklaringen zulke grote discrepanties vertonen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker in België heeft ingeroepen.

Verzoeker verklaarde voor de Franse asielautoriteiten dat zijn ouders reeds gescheiden waren voor de geboorte van verzoeker. De reden hiervoor was huiselijk geweld, de vader van verzoeker beschuldigde zijn moeder van geen maagd meer te zijn en was zeer overheersend. Verzoeker groeide vervolgens op bij de familie van zijn moeder. De vader van verzoeker hield zich voornamelijk bezig met landbouw en zou daarnaast ook werken als een lokaal overheidsfunctionaris (Landeninformatie, stuk 7, nr. 1).

Verzoekers initiële verklaringen voor de Franse asielautoriteiten verschillen reeds grondig van hetgeen hij verklaarde in België. Verzoeker verklaarde immers in België dat zijn ouders scheidden in 2011 (Gregoriaanse kalender) en stelde hierbij geenszins dat de oorzaak huiselijk geweld was. De reden voor de scheiding was het vermeende overheidswerk van zijn vader, hetgeen zijn moeder niet kon accepteren. Verzoeker doet hierbij uitschijnen dat het een gezamenlijke beslissing was van zichzelf en zijn moeder om zijn vader te verlaten (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11-12). Het karakter van het overheidswerk dat zijn vader zou verrichten neemt ook een andere wending. Waar verzoeker in Frankrijk enkel terloops stelde dat zijn vader een lokale overheidsfunctie bekleedde, stelt verzoeker in België dat zijn vader aan het hoofd stond van een soort militia die mensen arresteerden, bedreigden alsook doodden (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11-14). Waar verzoeker in België verklaart dat het overheidswerk van zijn vader ten grondslag ligt van alle problemen die hij en zijn familie meemaakte in Ethiopië, blijkt het geen enkele rol te spelen in zijn verklaringen in Frankrijk. Dat de opzet van zijn vluchtmotieven op dermate wijze verschilt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Aangaande zijn eigenlijke vrees in Ethiopië verklaarde verzoeker voor de Franse asielautoriteiten dat hij zijn studies wenste voort te zetten, maar dat hij hierbij financiële hulp nodig had van zijn familie langs vaderszijde. Toen verzoeker zijn vaders familie om hulp vroeg, werd hij aangevallen en beschuldigd van diefstal van koffiebonen. Verzoeker werd in elkaar geslagen en met de dood bedreigd. Dit was enkele dagen voor het vertrek van verzoeker. Verzoeker stelt hierbij dat hij al geruime tijd werd lastiggevallen door de familie van zijn vader. Zo werd verzoeker een paar keer in elkaar geslagen en werden er geruchten over zijn familie langs moederszijde verspreid. Verzoeker benadrukt dat dit het enige probleem was dat hem het land deed verlaten (Landeninformatie, stuk 7, nr. 1).

In België verklaarde verzoeker dat zijn vader, na de scheiding in 2011, verzoekers familie langs moederszijde begon te intimideren door huiszoekingen te bevelen die dan werden uitgevoerd door milities. De vader van verzoeker wilde hem zo dwingen om lid te worden van de Oromo-politie, hetgeen verzoeker weigerde. Voorts werd verzoeker opgepakt door zijn vader wegens deelname aan een politieke betoging, waarna zijn vader hem met de dood bedreigde. Ook zou er een grondconflict hebben gespeeld en werd verzoeker valselijk beschuldigd van moord. Het hoeft weinig betoog dat de door verzoeker in België vooropgestelde problematiek weinig gelijkenissen vertoont met hetgeen hij verklaarde in Frankrijk. De Raad acht deze tegenstrijdigheden van zulke aard dat ze de gehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ondergraven.

Verzoeker werd reeds tijdens het persoonlijk onderhoud met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd en stelde, hetgeen hij in zijn verzoekschrift herhaalt, dat hij geen politieke elementen durfde aan te voeren. In zijn verzoekschrift stelt hij nog dat er op het moment van zijn verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk er een Ethiopische delegatie aanwezig was. Dat er op het moment van zijn verzoek een delegatie uit Ethiopië aanwezig was, is een blote bewering die geenszins wordt gestaafd door verzoeker. Daarbij kan niet worden ingezien hoe de aanwezigheid van deze delegatie ook maar enige invloed had op verzoeker daar bij de aanvang van het persoonlijke onderhoud in Frankrijk werd gewezen op het vertrouwelijk karakter van zijn verklaringen (Landeninformatie, stuk 7, nr. 1, p. 1). De Raad benadrukt hierbij dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt, zodat 'vrees' geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over zijn verblijf of relaas te geven.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zich in Frankrijk op een emotioneel dieptepunt bevond na een traumatische reis, waardoor hij niet de ware toedracht kon vertellen over de redenen van zijn vlucht uit Ethiopië. Verzoeker benadrukt dat hij aan zijn lot werd overgelaten in Frankrijk en geen toegang had tot een advocaat of enige socio-psychologische bijstand. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de Europese instanties van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekers betoog dat hij in een zulke psychologische kwetsbare toestand bevond is echter een blote bewering die pas in verzoekschrift wordt aangewend, en door geen medisch objectief bewijsstuk wordt gestaafd. Bijgevolg kan de blote bewering van verzoekers psychische kwetsbaarheid geenszins doen besluiten dat hij was ontslagen van de plicht tot medewerking die rust op elke verzoeker om internationale bescherming, daar geenszins blijkt dat verzoekers cognitieve vermogens zijn aangetast in die mate dat hij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en te voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de procedure. De Raad merkt op dat van iemand die zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er internationale bescherming te bekomen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. Het betoog dat verzoeker in Frankrijk geen basisrechten werden toegekend is een blote bewering. De Raad merkt op dat Frankrijk deel uitmaakt van het van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS). In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Frankrijk en alle andere lidstaten het Unierecht in acht nemen. Aldus geldt het Unierecht met betrekking tot het verloop van de asielprocedure, met name de Asielprocedurerichtlijn (Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)), aldaar. Bijgevolg moet worden aangenomen dat er rekening werd gehouden met verzoekers bijzondere procedurele noden in zoverre hij deze kenbaar maakte en dat hij recht had op juridische bijstand alsook psychologische bijstand. De toespelingen van verzoeker dat hiermee geen rekening werd gehouden worden op geen enkele wijze gestaafd en blijven blote beweringen die niet kunnen opwegen tegenover het vermoeden dat het Unierecht in Frankrijk wordt gerespecteerd. Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wel degelijk werd bijgestaan door een sociale assistent, hetgeen de bewering dat hij 'aan zijn lot werd overgelaten' sterk loutert (Landeninformatie, stuk 7, nr. 1, p. 1). Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de door verzoeker aangehaalde vergoelijkningen geen afdoende verklaring bieden voor zijn uiterst uiteenlopende verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. De Raad oordeelt dat dit gegeven afbreuk doet aan verzoekers algemene geloofwaardigheid alsook aan de geloofwaardigheid van de thans door hem aangehaalde vluchtmotieven. Immers, de vaststelling dat verzoeker tijdens de procedures tot het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk en België bewust misleidende verklaringen aflegde aangaande zijn vluchtmotieven doet vermoeden dat hij zelf van oordeel is dat zijn werkelijke redenen voor zijn vlucht uit Ethiopië geen internationale bescherming rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder nog gesterkt door de vaststelling dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over enige politieke problemen of enig probleem gerelateerd aan de overheid. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het geschikter leek om het politieke aspect van zijn vrees tijdens het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken. Verzoeker stelt ook nog in zijn verzoekschrift dat hij als niet-politicus zich niet gelegitimeerd voelde om een politieke vrees in te roepen, hij was zich niet bewust van het belang van de politieke dimensie en benadrukt hierbij dat hij geen bijstand had van een advocaat voor het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat. Dat verzoeker pas het belang van de politieke dimensie inschatte na het zien van een advocaat strookt dan weer niet met het overige betoog in zijn verzoekschrift daar hij stelde dat hij de politieke dimensie reeds in Frankrijk niet wilde toelichten uit schrik, hetgeen impliceert dat hij zich wel degelijk bewust was van het belang. Zulke tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat de bovenstaande vaststellingen aangaande de sterk uiteenlopende verklaringen van verzoeker volstaan om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vluchtmotieven die aan de basis lagen voor zijn vlucht uit Ethiopië.

Aangaande verzoekers deelname aan demonstraties in België is de Raad van mening dat de bestreden beslissing terecht als volgt oordeelt:

“Ook waar u verklaart vier keer aan een protestactie te hebben deelgenomen in België is dit onvoldoende om u internationale bescherming te verlenen. Uit uw verklaringen komt allerm minst naar voren dat u hier een doorslaggevende rol in speelde of intensief betrokken bent bij enige oppositieactiviteiten in België. U verklaart louter aan deze vier demonstraties te hebben deelgenomen zonder dat u hierbij betrokken was bij enige bredere beweging of organisatie. U bent op geen enkele andere manier betrokken bij de Oromo-gemeenschap in België en verklaart geen enkele wil te hebben om verder politiek betrokken te geraken. U verklaart daarbij dat deze demonstraties niet groot waren en er enkel op gericht waren de problemen van Ethiopië te tonen aan de wereld en de Belgische overheid (NPO p.21-22). Hier kan dan ook niet uit worden afgeleid dat u omwille van deze deelname in de kijker zou lopen van de Ethiopische autoriteiten. U verklaart in een video van deze manifestaties te zien te zijn. Deze video zou verspreid te zijn geweest binnen de Ethiopische overheid. U verklaart om die reden voor de rechtbank te zullen moeten verschijnen bij een terugkeer (NPO p.23). Deze loutere verklaring, zonder dat u daar enige aanwijzing toe neerlegt, samen met uw uiterst beperkte politieke rol, is onvoldoende om aan te nemen dat u daadwerkelijk in het oog zou zijn gesprongen van de Ethiopische autoriteiten en vervolging dient te vrezen bij een terugkeer. U weet het feit dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw deelname allerm minst te concretiseren. U verwijst enkel in algemene termen dat op tv werd verklaard dat deelnemers aan protesten in het buitenland voor de rechtbank moeten verschijnen. U weet daarbij echter niet of de specifieke video waar u in te zien zou zijn daadwerkelijk werd verspreid binnen de Ethiopische autoriteiten en of hier enige reacties op kwamen (NPO p.23). Op geen enkele manier weet u dan ook weer te geven hoe zij effectief op de hoogte zouden kunnen zijn van uw activiteiten of op welke manier dit tot vervolging zou leiden bij een terugkeer naar Ethiopië. Zelfs op sociale media verklaart u geen politieke pagina's te volgen (NPO p.22), zodat niet wordt ingezien hoe u als een politieke speler zou worden geïdentificeerd bij een terugkeer naar Ethiopië.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij thans ‘verwesterd’ is en gewend is om zijn politieke mening te uiten, hetgeen hij ook zal doen bij een terugkeer naar Oromia. Buiten deze deelname aan vier demonstraties toont verzoeker op geen enkele manier aan dat hij enige vorm van politiek engagement heeft. Verder haalt verzoeker geen enkel ander element aan dat diens ‘verwestering’ concretiseert. Verzoeker haalde deze ‘verwestering’ ook op geen enkel moment aan tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad wijst erop dat verzoeker de verplichting heeft om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstantie zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming. Ter volledigheid merkt de Raad nog op dat verzoekers politieke engagement in Ethiopië ongeloofwaardig is, daar verzoeker geen enkel politiek element opwierp tijdens de asielprocedure in Frankrijk en geen gewag maakte van zijn deelname aan een politieke demonstratie in Ethiopië. Dit gegeven, gepaard met het ontbreken van enig verder politiek engagement in België behoudens de deelname aan een paar demonstraties, geven blijk van een opportunistisch karakter. Bijgevolg is het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich plots bij terugkeer in Ethiopië politiek zou engageren.

Verzoeker herhaalt verder in zijn verzoekschrift dat de video's van deze betogingen werden verspreid en dat de Ethiopische overheid alle betrokkenen ging straffen, maar laat nog steeds na om deze bewering op enerlei wijze te staven. De loutere vaststelling dat de Ethiopische ambassade in de omgeving van de demonstratie lag, doet evenmin besluiten dat de Ethiopische overheid op de hoogte zou zijn van de demonstratie en de deelnemers.

Gelet op de bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn, is het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent de persoonlijke aard van de conflicten bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

De bestreden beslissing oordeelde op dit punt op goede gronden als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "ETHIOPIE. De veiligheidssituatie in Oromia" van 15 februari 2022, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie._de_veiligheidssituatie_in_omomia_20220215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)) blijkt dat de Oromo-bevolking met meer dan 35 miljoen de grootste etnische groep is in Ethiopië en voornamelijk in de regio Oromia woont. De hervormingen die premier Abiy Ahmed – de eerste Oromo-leider van het land - doorvoert na april 2018 faciliteren de terugkeer van het OLF (Oromo Liberation Front). Sinds hun terugkeer naar Ethiopië genieten de leden van het OLF een sterke steun in Oromia. De 1.300 strijders worden evenwel niet geïntegreerd in het leger maar mengen zich onder de Oromo-bevolking en beginnen aanvallen tegen lokale functionarissen, leger en politie alsook de burgerbevolking, voornamelijk van Amhara-etnie. Eind 2018 zenden de autoriteiten eenheden van de ENDF (Ethiopian National Defence Forces) naar de vier zones van Wollega, een jaar later installeren ze in Wollega en Guji militaire commandoposten. De commandoposten voeren een de facto noodtoestand in met een avondklok, een verbod op bijeenkomsten en (arbitraire) detenties zonder eerlijk proces. Ondertussen neemt de druk op (vermeende) aanhangers van het OLA (Oromo Liberation Army) en het OLF toe. In de loop van 2019 ontstaat verdeeldheid tussen premier Abiy Ahmed en veel van zijn Oromo bondgenoten, zowel binnen als buiten de regerende partij. Abiy staat ook binnen de Oromo-bevolking onder druk. De spanningen lopen aan het einde van 2019 verder op tussen de autoriteiten en de Oromo-nationalisten, die beweren dat de premier hun strijd voor meer autonomie en democratie ondermijnt, ook al waren het vooral demonstranten in Oromia die hem aan de macht brachten. Ze vermoeden dat Abiy plannen heeft om de etnisch-federalistische grondwet van Ethiopië te hervormen en daarmee de autonomie van de regio in gevaar te brengen. Deze teleurstelling vergroot met de creatie van de PP (Prosperity Party) in december 2019. De OLF en OFC (Oromo Federalist Congress) boycotten de verkiezingen van juni 2021 vanwege de detentie van politieke leiders en leden van beide partijen, het sluiten van partijkantoren en andere onregelmatigheden. De beladen politieke situatie in Oromia is een belangrijke factor die bijdraagt aan het toenemende geweld in de regio. In de nasleep van de verkiezingen die de PP een overweldigende overwinning opleverde in Oromia neemt de opstand van het OLA in de regio verder toe. Terwijl het geweld tussen de Ethiopische autoriteiten en het OLA escaleert, spelen ook historisch gewortelde spanningen steeds meer op tussen de twee grootste gemeenschappen van Ethiopië, de Oromo en de Amhara.

Verscheidene bronnen geven aan dat er in de regio Oromia een aantal actieve hotspots van conflict zijn, meer bepaald in West-Oromia (de zones Horo Guduru, West-Wollega, Oost-Wollega, Kellam-Wolega, Horo GuduruWollega en West-Shewa), in Zuid-Oromia (de zones Oost-Guji, West-Guji en Borana) en in het oosten in de zone West-Hararge. Ook op de grens met de naburige regio's Benishangul-Gumuz en Amhara vinden regelmatig aanvallen plaats die levens eisen. Sinds eind 2020 is het OLA actief in zowat alle zones van Oromia.

Voor de periode van 1 januari tot 31 december 2021 registreert ACLED 286 incidenten en 1.924 dodelijke slachtoffers in Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 153 incidenten als battles (1.233 dodelijke

slachtoffers), 4 als explosions/remote violence (6 dodelijke slachtoffers) en 129 als violence against civilians (685 dodelijke slachtoffers). Het aantal dodelijke slachtoffers dat ACLED registreert omvat zowel burgerdoden als veiligheidspersoneel en militieleden. De dynamiek van het politieke geweld bestaat uit twee hoofdtypen van geweld, namelijk gewapende treffens tussen regeringstroepen enerzijds en het OLA en hun splintergroeperingen anderzijds, én geweld tegen burgers, gepleegd door het OLA (slachtpartijen en moorden) en door veiligheidstroepen van de regionale en federale staat, waaronder de Oromia Special Forces (moorden, standrechtelijke executies, arbitraire detentie, plunderen en het platbranden van eigendommen). Daarnaast is er ook sprake van botsingen tussen etnische Oromo- en Amhara-milities en gemeenschappen.

IOM registreert in juni-juli 2021 4,17 miljoen ontheemden in Ethiopië. De organisatie noteert 497.267 IDP's in Oromia. Conflict is de belangrijkste reden van ontheemding in de regio. Het grootste aantal terugkerende IDP's in Ethiopië bevindt zich echter eveneens in de regio Oromia met een geschat totaal van 672.315 terugkerende IDP's (121.561 huishoudens).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde informatie niet doet besluiten dat er actueel in verzoekers regio van herkomst, Oromia, sprake is van een situatie van gewapend conflict waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Verzoeker stelt nog dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden spelen die het risico dat hij loopt door het willekeurige geweld in zijn regio van herkomst, de regio Oromia, vergroten. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn Oromo-etniciteit, politiek profiel, het ontbreken van financiële middelen, ontbreken van een sociaal netwerk en de traumatische reis die hij aflegde toen hij de regio in 2014 verliet.

De Raad ziet niet in hoe verzoekers Oromo-etniciteit een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld zou inhouden. Enig geweld vanwege verzoekers etniciteit zou immers gericht geweld inhouden. Voorts merkt de Raad op dat uit de hierboven gedane vaststellingen kan blijken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangemeten politieke profiel, hoewel de Raad ook hier niet inziet hoe dit het risico op willekeurig geweld zou vergroten. Waar verzoeker nog meent dat hij noch over financiële middelen beschikt noch over een sociaal netwerk merkt de Raad op dat verzoeker steevast op zijn familie langs moederzijde kon rekenen en er geen aanwijzingen zijn dat ze uit de regio zijn verhuisd. Tot slot merkt de Raad opnieuw op dat verzoeker geenszins een psychische kwetsbaarheid in zijn hoofde aannemelijk maakt, daar enig objectief bewijsstuk ontbreekt.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden een groter risico loopt om slachtoffer te worden dan andere burgers van het willekeurig geweld dat in de regio Oromia plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de regio Oromia in Ethiopië.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de regio Oromia in Ethiopië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP